

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 4. 10. 2023 v trestní věci obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE],

takto:

Stížnost státního zástupce **Okresního státního zastupitelství v Chebu** proti usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 18. 7. 2023 č. j. 4 T 32/2022-187 **se** podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl soud prvního stupně tak, že podle § 222 odst. 2 trestního řádu se trestní věc obžalovaného [REDAKCE] stíhaného obžalobou Okresního státního zastupitelství v Chebu ze dne 10. 3. 2022 č. j. 1 ZT 195/2021-7 pro zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku, kterého se dle obžaloby měl dopustit tím, že:

v přesně nezjištěné době na počátku [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], okres [REDAKCE], na částečně oploceném pozemku parcelní č. [REDAKCE] nacházející se v katastrálním území [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro [REDAKCE], [REDAKCE], v rozporu s § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, a § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, nastražil dvě nášlapné kovové čelistové pasti, a v přesně nezjištěné době ve večerních hodinách dne [REDAKCE] se do jedné z pastí chytila samice Kočky domácí chovaná poškozeným [REDAKCE], nar. [REDAKCE], kterou poškozený našel až dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hod., v důsledku sklapnutí pasti došlo u zvířete k poškození pravé zadní končetiny a roztržení kůže v tříselné oblasti, krvácení z otevřené rány, do níž i do kůže celého těla byly od much nakladené tisíce larev, zvíře bylo těžce dehydratováno, vyčerpáno, v septickém šoku, trpělo permanentní trýznivou bolestí, a to i při následné léčbě a rekonvalescenci, a poškozením stehenní kosti pravé zadní končetiny došlo u zvířete k trvalému poškození struktury stěny kosti, v důsledku čehož je zvíře trvale omezeno v pohybu, obratnosti a lovu ve venkovním prostředí,

postupuje k projednání a rozhodnutí Městskému úřadu Cheb, se sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, Cheb, neboť projednávaný skutek není trestným činem, avšak mohl by být tímto orgánem posouzen jako přestupek.

2. Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu. V písemně zdůvodněné stížnosti poukázal na důvody, pro které okresní soud rozhodl napadeným usnesením, a zároveň připomněl, že v téže trestní věci byl soudem prvního stupně vydán rozsudek ze dne 26. 4. 2022, kterým byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání zločinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku při zachování popisu skutku v zásadě tak, jak byl uvedený již v podané obžalobě. Oproti ní byla vypuštěna právní kvalifikace podle § 302 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, s čímž se již v této době státní zástupce ztotožnil. Zároveň stěžovatel připomněl, že proti původně vydanému rozsudku bylo podáno odvolání obžalovaným (proti výroku o vině i trestu) a též státním zástupcem (proti výroku o trestu). Obě podaná odvolání byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Plzni (ze dne 22. 6. 2022, sp. zn. 50 To 148/2022). Stěžovatel připomněl i důvody, pro které krajský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.

rozhodl výše zmíněným usnesením s akcentací toho, že dospěl k závěru, že se v dané trestní věci jedná o trestný čin, včetně naplnění kvalifikované skutkové podstaty. Zároveň připomněl i to, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že u kočky došlo k trvalému poškození jejího zdraví.

3. Následně ve věci rozhodoval z podnětu dovolání obžalovaného Nejvyšší soud ČR, který zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni i rozsudek soudu prvního stupně (viz shora) a Okresnímu soudu v Chebu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Stěžovatel dále shrnul důvody rozhodnutí Nejvyššího soudu s tím, že s nově vydaným rozhodnutím soudu prvního stupně nyní přezkoumávaným se státní zástupce neztotožňuje. Okresní soud sice podle pokynů Nejvyššího soudu doplnil dokazování, nicméně stěžovatel má za to, že oproti dříve vydanému rozsudku se skutkový stav nijak zásadně nezměnil a i nadále má státní zástupce za to, že obžalovaný svým jednáním spáchal zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a napadené rozhodnutí je nutno označit za bezdůvodně nekonzistentní oproti rozhodnutí prvému.
4. Otázka, zda došlo k týrání zvířete (v daném případě trýznivým způsobem), není sporná, kdy k tomuto závěru dospěl sám soud v napadeném usnesení. Zůstává tedy otázka, zda v daném případě trvalé následky, které kočce byly způsobeny (opět nutno zdůraznit, že soud sám v napadeném usnesení uvádí, že trvalejší porucha zdraví u kočky nastala), lze označit za trvalé následky ve smyslu § 302 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Státní zástupce nerozumí tomu, proč při svém opětovném rozhodování soud vycházel pouze z opatřené lékařské zprávy, nikoliv však již z původního odborného vyjádření, v němž bylo v celé šíři popsáno zranění kočky, prognóza jejího zdravotního stavu, jakož i skutečnost, že kočka trpěla nesnesitelnou a krutou bolestí. Kočka trpí atrofií svalstva (v důsledku zranění přišla o značnou část stehenního svalu zadní nohy), omezenou pohyblivostí, občasným napadáním na nohu. Bagatelizovat nelze ani skutečnost, že kočka (oproti své přirozenosti) nevyskočí tak vysoko jako dříve a nemůže se již volně pohybovat mimo dům svého vlastníka (a na zahradě jen pod dohledem). Je nutno též zmínit, že dle sdělení poškozeného je v současnosti bázlivá a opatrná. Pravdou je, že zvíře nedokáže subjektivně popsat své obtíže, do jisté míry si je zřejmě ani neuvědomuje, na druhou stranu trvalé následky v podobě zhoršené kvality života kočky oproti její přirozenosti v daném případě prokázány byly. Nelze však přihlížet pouze ke zdravotním omezením fyzického rázu. U zvířete se sice těžko zjišťují psychické obtíže, nicméně z odborného vyjádření a ze zjištěných okolností plyne, že kočka minimálně několik hodin trpěla krutými a nesnesitelnými bolestmi a dle sdělení jejího vlastníka, poškozeného ██████████, „od té doby, co se to té kočce stalo, je jiná“, kdy uvedl, že je bázlivá, bojí se lidí. Státní zástupce má proto za to, že běžný způsob života kočky v daném případě byl výraznějším způsobem změněn v důsledku prožitých útrap a následné rekonvalescence. Zvíře sice není člověk, pokud by však byla použita analogie s ublížením na zdraví člověka ve smyslu § 122 trestního zákoníku, tak je velmi pravděpodobné, že pokud by obdobné zranění bylo způsobeno člověku, nepochybně by bylo shledáno jako vážná porucha zdraví, kdy by se jednalo zřejmě o zmrzačení, možná též o mučivé útrapy (doba strávená v pasti, tedy krutá bolest, pocit bezmoci, a též následná rekonvalescence), a pravděpodobně také delší dobu trvající poruchu zdraví. Soud tedy při svém původním rozhodování správně dospěl k závěru, že způsobené zranění zanechalo na kočce trvalé následky, a tedy jednáním obžalovaného byla naplněna zmíněná kvalifikovaná skutková podstata předmětného trestného činu.
5. Ať již by dané jednání bylo posouzeno jako předmětný trestný čin ve své kvalifikované podobě či nikoliv, státní zástupce má za to, že rozhodně v daném případě nepřipadá v úvahu užití institutu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Jednak jeho užití vyloučil soud již při svém prvním rozhodování, jednak jednoznačný v tomto názoru nebyl ani Nejvyšší soud. Ten ve svém usnesení připustil, že je v daném případě důležitou otázkou, zda byl pozemek, na němž byly pasti umístěny, oplocen. Již v původně zjištěném skutkovém stavu bylo dle názoru státního zástupce prokázáno, že pozemek v dané době oplocen zčásti nebyl. Plyne to jednak z výpovědi poškozeného, který na pozemek volně vstoupil, načež zde našel svou kočku chycenou v

pasti, jednak na něj volně vstoupil následně též policejní orgán, který prováděl ohledání místa činu, z něhož byla pořízena fotodokumentace; tuto skutečnost následně potvrdil též obžalovaný a svědek [REDACTED]. Společenskou škodlivost předmětného jednání tato skutečnost tedy naopak zvyšuje, neboť na takto volně přístupný pozemek (navíc se nacházející u pozemní komunikace v obci), mohlo vstoupit např. dítě hrající si na schovávanou a mohlo dojít k jeho závažnému zranění. Společenskou škodlivost rozhodně nesnižuje skutečnost, že obžalovaný na pozemku nastražil tyto pasti rovnou dvě. Navíc riziko, že se do pasti chytí právě kočka vlastněná poškozeným [REDACTED], muselo být obžalovanému známo, neboť již dříve tuto kočku do pasti chytil (tehdy se jednalo o sklopec a nedošlo tedy k jejímu zranění). Z výše uvedeného plyne, že se v daném případě rozhodně nejednalo o nešťastnou náhodu, jak soud uvedl v napadeném usnesení.

6. Státní zástupce pak má za to, že motiv obžalovaného, kdy chtěl tímto (nutno zdůraznit zakázaným a drastickým) způsobem chytit tzv. „škodnou“, tedy např. lišku, rozhodně nemá vliv v pozitivním slova smyslu na otázku posuzování společenské škodlivosti (jinak je tomu však v případě otázky trestu). Trestný čin týrání zvířat podle § 302 trestního zákoníku nerozlišuje pojem zvíře na zvířata jakýmsi způsobem privilegovaná, případně zvířata hospodářská, domácí či tzv. „škodnou“. Tento trestný čin spáchá osoba, která týrá zvíře, tedy ve smyslu § 494 občanského zákoníku smysly nadaného tvora, který vnímá bolest stejně intenzivně jako např. domácí zvíře nebo i člověk. Pokud soud má za prokázané, že obžalovaný měl v plánu past pravidelně kontrolovat (což za podstatnou otázku považuje též Nejvyšší soud), má státní zástupce za to, že to je pouhým tvrzením obžalovaného, které není ničím podloženo. Soud dále v napadeném usnesení konstatoval případy týrání zvířat, kdy byla upálena, opakovaně bita atd., to jsou však případy, kdy je intenzitou a zavrženíhodností jednání pachatelů společenská škodlivost zvyšována; nejedná se tedy o argument určující, proč by v daném případě naopak společenská škodlivost jednání obžalovaného měla být snižována. V kontextu toho je zapotřebí zdůraznit, že kočka v pasti netrpěla krátkou dobu, ale nejméně několik hodin, možná půl dne. Zásadně se pak nelze ztotožnit s tím, že by skutečnost, že se kočka do pasti chytila, bylo zčásti pochybením též poškozeného coby vlastníka kočky. Po vlastníku kočky, která je zvyklá alespoň část dne trávit ve venkovním prostředí, což je přirozeností tohoto zvířete, nelze spravedlivě požadovat, aby zvířeti zamezil opouštět jeho pozemek, natož zakázat mu vstupovat na konkrétní cizí pozemek. Pokud soud argumentuje, že nižší společenskou škodlivost jednání obžalovaného lze dovodit také tím, že se k jednání doznal, litoval ho, omluvil se poškozenému, uhradil náklady léčby či spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, má státní zástupce za to, že se ani v jednom případě nejedná o okolnost snižující společenskou škodlivost předmětného jednání, nicméně okolnosti mající vliv na druh a výměru trestu; to také soud ve svém původním rozhodnutí takto vyhodnotil, když ukládal trest pod spodní hranicí zákonné trestní sazby.
7. Státní zástupce má za to, že soud I. stupně splnil všechny pokyny Nejvyššího soudu a adekvátním způsobem doplnil dokazování, nicméně v důsledku doplněného dokazování nedošlo ke změně skutkového stavu oproti stavu, na jehož základě soud v této trestní věci vydal odsuzující rozsudek.
8. S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadené usnesení dle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně s tím, aby ve věci dále jednal a rozhodl.
9. Stížnost státního zástupce byla následně doručena obžalovanému a jeho obhájci, obžalovaný možnosti vyjádřit se k ní nevyužil.
10. Krajský soud v Plzni přezkoumal z podnětu stížnosti státního zástupce postupem podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.
11. V úvodu je možno připomenout již řečené, tedy jakým způsobem bylo původně v dané trestní

věci rozhodnuto soudem prvního stupně, soudem odvolacím i soudem dovolacím. Vzhledem k tomu, že strany mají všechna rozhodnutí k dispozici, je možno odkázat na jejich obsah. Připomenout je v této souvislosti nutno, že pokud jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.3.2023 sp. zn. 7 Tdo 55/2023, již v tomto usnesení Nejvyšší soud v odstavci 7 konstatoval, že neshledal důvod k odmítnutí dovolání, naopak dospěl k závěru, že dovolání je důvodné. Zásadním důvodem podaného dovolání obžalovaného bylo, že dle jeho mínění byl skutek nesprávně právně posouzen, konkrétně byl nesprávně posouzen jako trestný čin. V usnesení Nejvyššího soudu se pak poukazuje na znění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu týrání zvířat podle § 302 trestního zákoníku, zmiňují se dosud zjištěné okolnosti případu, nutnost pečlivě posuzovat subjektivní stránku jednání obžalovaného (vedle formálních hledisek stíhaného trestného činu) a byť Nejvyšší soud konstatoval, že posuzovaným jednáním obžalovaného byly naplněny po formální stránce zákonné znaky přinejmenším trestného činu týrání zvířat dle § 302 odst. 1 trestního zákoníku, nebyly nalézacím soudem objasněny všechny okolnosti dané věci. Připomenut byl i obsah ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku o subsidiaritě trestní represe a z něj vyplývající princip *ultima ratio*.

12. Za účelem dalšího a pochybnosti nevyvolávajícího rozhodnutí o podané obžalobě pak Nejvyšší soud uložil soudu okresnímu provést doplnění dokazování výslechem svědka [REDACTED], k otázkám souvisejícím s posouzením dané trestní věci podrobně vyslechnout i obžalovaného (viz odstavec 27 usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.3.2023), pozornost pak věnovat i objasnění otázky oplocení pozemku, na kterém obžalovaný pasti nastražil a zhodnotit povahu místa činu včetně toho, jak dlouho byly obě nášlapné pasti nalíčeny. Podstatnou je i otázka, na jaká zvířata obžalovaný cílil (odstavec 30 usnesení Nejvyššího soudu) s tím, že výše zmíněné otázky pak bude třeba vzít v úvahu při posouzení, zda v daném případě je na místě uplatnění trestní odpovědnosti obžalovaného či nepostačí uplatnění odpovědnosti za přestupek (odst. 31 téhož usnesení). Stejně tak bude třeba se v dalším řízení blíže zabývat otázkou způsobení trvalých následků na zdraví týraného zvířete ve vztahu k naplnění okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby (odst. 33 odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu).
13. Soud prvního stupně doplnil v dané trestní věci dokazování dle pokynů Nejvyššího soudu, k této otázce ani stěžovatel námítky nevznáší. Následně okresní soud vysvětlil způsobem korespondujícím s obsahem ustanovení § 134 odst. 2 trestního řádu, z jakých důvodů rozhodl napadeným usnesením a proč se odchýlil od předchozích závěrů zmiňovaných v původně vydaném odsuzujícím rozsudku. Pokud byl zároveň vázán právním názorem soudu dovolacího za situace, kdy doplnění dokazování vyznělo ve prospěch obžalovaného (tak jak bylo okresním soudem vyhodnoceno postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu), není pak možno konstatovat, že by rozhodnutí okresního soudu bylo „bezdůvodně nekonzistentní ve srovnání s rozhodnutím prvním“. Je třeba vidět, že v dané věci proběhlo další doplnění dokazování a připomenout je třeba, že jak soud prvního, tak i soud druhého stupně jsou vázány právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným ve vztahu k otázce posuzování trestnosti stíhaného jednání a podmínek, za kterých je možno užít ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku o subsidiaritě trestní represe, včetně vyhodnocení subjektivní stránky jednání obžalovaného. Stěžovatel sice namítá, že užití zmíněného ustanovení nepřichází v úvahu a jeho užití vyloučil soud již při svém prvním rozhodování, kdy jednoznačný v tomto názoru nebyl ani Nejvyšší soud, nicméně stížnostní soud nyní rozhodující o napadeném usnesení je názoru opačného. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí uvedl, jaké otázky je třeba hodnotit při posuzování trestnosti obžalovaného, a to jak s ohledem na okolnosti jednání obžalovaného, jeho motiv, subjektivní stránku a ostatně i způsobený následek. Jak již bylo zmíněno, soud prvního stupně se všemi těmito otázkami zabýval a pokud pak i v kontextu s obsahem rozhodnutí Nejvyššího soudu rozhodl napadeným výrokem, je nutno opět s připomenutím vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu, který podle názoru soudu stížnostního byl vysloven v podstatě jednoznačně (doplnění dokazování navíc vyznělo ve prospěch obžalovaného), bylo nutno argumentaci stěžovatele zmiňovanou v podané stížnosti odmítnout a naopak jako správné označit rozhodnutí soudu prvního stupně. Pokud pak

stěžovatel v podané stížnosti naznačuje, že některá skutková zjištění soudu prvního stupně se opírají pouze o ničím nepodložené tvrzení obžalovaného, je třeba uvést, že pokud toto tvrzení nebylo žádným z důkazů vyvráceno, je pak třeba postupovat v jeho prospěch, zvláště za situace, kdy nebyly zjištěny žádné okolnosti, pro které by bylo možno označit verzi či tvrzení obžalovaného za nevěrohodná.

14. Sám státní zástupce v odstavci 10 podané stížnosti uvádí, že soud prvního stupně splnil všechny pokyny Nejvyššího soudu a adekvátním způsobem doplnil dokazování. Zároveň však má za to, že nedošlo ke změně skutkového stavu oproti stavu, na jehož základě soud v této trestní věci vydal odsuzující rozsudek. Krajský soud má však za to, že po doplnění dokazování a jeho vyhodnocení postupem dle § 2 odst. 6 trestního byly odstraněny pochybnosti, na základě kterých o dovolání obžalovaného rozhodl Nejvyšší soud výše zmíněným způsobem. Nebylo proto důvodu, aby stížnostní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně s tím, aby ve věci dále jednal a rozhodl. V podrobnostech je pak možno odkázat na již opakovaně připomenuté usnesení Nejvyššího soudu výše označené, stejně tak na důvody, pro které okresní soud rozhodl napadeným výrokem.
15. Za dané situace tedy byla stížnost státního zástupce označena za nedůvodnou a jako taková byla zamítnuta postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 04.10.2023

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.